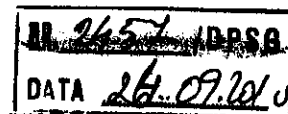
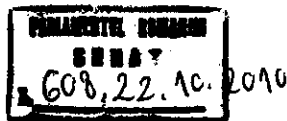

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la propunerea legislativă intitulată „*Lege privind completarea art. 6 din Legea Minelor nr. 85/2003, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 197 din 27 martie 2003, cu modificările și completările ulterioare*”, inițiată de 11 parlamentari – PD-L, PNL, PSD, Independenți (Bp. 382/2010).

I. Principalele reglementări

Această inițiativă legislativă are ca obiect de reglementare completarea art. 6 din *Legea minelor nr. 85/2003, cu modificările și completările ulterioare*, cu 5 noi alineate, în scopul soluționării unei situații de fapt, potrivit căreia „după 1990 terenurile agricole (excluzând pădurile) au fost luate în mod abuziv și exploatate, fără ca proprietarii să fie despăgubiți (de unitățile miniere sau ministerul de resort) ori, cel puțin, să primească contravaloarea recoltelor pe care ar

fi putut să le obțină pe terenurile respective”. Din această situație decurge faptul că „aceste terenuri nu au fost redat circuitului agricol, ele nefiind amenajate și nici fertilizate. De două decenii zonele respective persistă într-o stare deplorabilă de degradare, acest lucru afectând grav și comunitățile umane contigue”.

II. Observații

1. Potrivit dispozițiilor art. 3 pct. 1 din Legea nr. 85/2003, *„activitatea minieră”* este definită ca *„ansamblul de lucrări privind prospecțiunea, explorarea, dezvoltarea, exploatarea, prepararea/prelucrarea, concentrarea, comercializarea produselor miniere, conservarea și închiderea minelor, inclusiv lucrările aferente de refacere și reabilitare a mediului”*, iar, din analiza ansamblului prevederilor Legii nr. 85/2003, reiese că obiectul de reglementare al acesteia se referă, în esență, la reglementarea relațiilor sociale în cadrul cărora sunt valorificate resursele minerale, *obiect exclusiv al proprietății publice a statului.*

În cadrul *Expunerii de motive* inițiatorii fac referire la *cauza Viașu Gheorghe contra României* soluționată de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului prin Hotărârea din data de 9 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 361 din 29 mai 2009. În această hotărâre a instanței europene, statul român a fost condamnat la plata unei despăgubiri de 115 mii euro pentru încălcarea dreptului de proprietate al reclamantului, prevăzut de art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Din analiza circumstanțelor cauzei, așa cum au fost reținute de către instanța europeană în hotărârea menționată, rezultă că încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului a fost generată, nu atât de inexistența unor dispoziții legale în dreptul național care să reglementeze dreptul la despăgubiri al reclamantului, cât de succesiunea de modificări aduse cadrului legal și de frecvența acestora, precum și de aplicarea deficitară a legii de către autoritățile publice implicate.

Astfel, instanța europeană reține că *„Reclamantul s-a născut în anul 1924 și locuia în Drobeta-Turnu Severin. Proprietar al unui teren în suprafață de 18,62 ha situat în comuna Cătunele (județul Gorj), reclamantul a fost obligat în anul 1962 să îl cedeze cooperativei*

agricole de producție din Cătunele, înființată în cadrul reformei agricole întreprinse de regimul comunist instaurat în anul 1945. În jurul anului 1980, o parte din acest teren a fost destinată exploatării miniere carbonifere din regiune și cedată de cooperativă întreprinderii miniere de stat din Motru (denumită în continuare întreprinderea M). După înlăturarea regimului comunist din 22 decembrie 1989, reclamantul a formulat o cerere de restituire a terenului de care fusese deposedat de către statul comunist, întemeiată pe Legea fondului funciar nr. 18/1991. Ca răspuns, acesta a primit în proprietate o parte din terenul care îi aparținuse, restul neputându-i fi restituit întrucât era folosit de o întreprindere de stat”. Cu toate demersurile făcute, reclamantul nu a obținut nicio despăgubire până la data decesului său.

Observăm că circumstanțele cauzei corespund situației de fapt prezentate de inițiatori în *Expunerea de motive*, însă, având în vedere că această situație de fapt ridică problema aplicării deficitare a legilor de retrocedare, observăm că normele propuse nu se circumscriu obiectului de reglementare al Legii nr. 85/2003. Prin esența ei, situația de fapt vizează afectarea unor terenuri de către lucrări miniere aflate în curs la nivelul anului 1990 sau începute după acest an, pentru care actualii proprietari nu au primit încă despăgubiri în condițiile legilor de retrocedare. De altfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului reține în hotărârea menționată: „restituirea terenului sau plata despăgubirilor validate prin deciziile din 5 aprilie și 17 mai 2002 și calculate conform criteriilor stabilite de legislația română (paragraful 38 de mai sus) l-ar pune pe reclamant, pe cât posibil, într-o situație echivalentă cu cea în care s-ar fi aflat dacă cerințele art. 1 din Protocolul nr. 1 nu ar fi fost încălcate. Cu toate acestea, ținând cont de constatările prezentei hotărâri din care reiese că sistemul actual de retrocedare nu este eficient, Curtea apreciază că nu are opțiune decât să acorde suma care, în opinia sa, ar constitui o soluționare definitivă și completă a prezentului litigiu patrimonial”.

2. Semnalăm că stabilirea prin acordul părților a despăgubirilor „înainte de începerea exploatărilor” nu mai este posibilă în situații de fapt precum cea invocată în *Expunerea de motive*, respectiv în circumstanțele cauzei din hotărârea anterior invocată, deoarece din aspectele prezentate rezultă că exploatarea a început înainte de 1990 sau după acest an, fără acordul proprietarului și a continuat ulterior, dar în

orice caz, la data adoptării măsurilor de despăgubire exploatarea este deja în curs.

3. Precizăm că, potrivit prevederilor art. 62 din *Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată*, „Dispozițiile de modificare și de completare se încorporează, de la data intrării lor în vigoare, în actul de bază, identificându-se cu acesta. Intervențiile ulterioare de modificare sau de completare a acestora trebuie raportate tot la actul de bază”.

În aceste condiții, considerăm că nu se justifică soluția de instituire a unui termen de intrare în vigoare a inițiativei legislative, în cadrul actului de bază, ci prin intermediul unui articol numerotat cu cifre romane, separat.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate la pct. II, **Guvernul nu susține adoptarea acestei propuneri legislative în forma prezentată.**

Domnului senator Mircea Dan GEOANĂ

Președintele Senatului